

Дружината потегли към върха на хълма. Снѣгътъ скърцаше подъ краката имъ. Изрѣдко прехвърчаха и снѣжинки. Тамамъ бѣ време за парзаяне.

Когато стигнаха до върха, тѣ се огледаха наоколо. Всичко бѣ побѣлѣло отъ снѣгъ. Задъ хълма се виждаха схлупени кѣщички. Тамъ живѣеха най-голѣмитѣ бедняци отъ града. И димъ не се виждаше отъ коминитѣ.

Нѣкое отъ момчетата извика :

— Днесъ ще играемъ на снѣженъ царь! Каквото той ни заповѣда, това ще изпълняваме.

— Савата, Савата ще бжде снѣжния царь! — обадиха се всички едногласно.

— Бати ви Сава не признава такива царе! отвърна водачътъ. Който иска да стане царь, трѣбва да заслужи това. Сега ще се наредимъ всички на шейнитѣ си! Ще ги пустнемъ едновременно. И, който стигне най-бързо долу, той ще бжде снѣжниятъ царь.

Скоро шейнитѣ полетѣха, а следъ малко долу се разнесе радостенъ викъ.

— Ура-а-а! Савата, Савата ще бжде снѣжниятъ царь.

— Ще бжде я! — отвърна той — кой пристигна като стрела пръвъ? А следъ това продължи :

— Сега ще играемъ на кавалерия. Всѣки отъ васъ да си намѣри по една прѣчка за камшикъ. Конете ще ни бждатъ шейнитѣ.

Ново „ура“ бѣ отговоръ на това предложение.

Момчетата се прѣснаха по хълма да си откършатъ прѣчки отъ малкитѣ храсти, що се виждаха тукъ-тамъ.

Когато се събраха горе, снѣжниятъ царь изкомандува: — Строй се!

Дружината се нареди — всѣкой до шейната си.

— Възседни!

Всички насѣдаха на шейнитѣ и дигнаха съ едната си рѣчка „камшицитѣ“.

— Надолу изъ хълма — бѣгомъ маршъ! — разнесе се последня команда.